

HANNA LEE

HANNA LEE

BILLIONAIRES

Volumul 5

LADY T

ȘI

FERMIERUL

STYLISHED
Timișoara, 2019

Capitolul 1

Tara

De ce mama dracului am vrut să mă fac actriță?

De fapt, nici nu cred că am vrut. Pur și simplu s-a întâmplat.

Îmi amintesc că eram la universitate și o colegă m-a rugat să merg cu ea la un casting pentru un rol secundar într-un serial gen telenovelă, foarte de succes la vremea respectivă. Soarta a făcut ca acolo să dau nas în nas cu producătorul, care a rămas din prima secundă cu ochii ațintiți asupra mea și mi-a spus că are un rol special pentru mine. Omul, puțin dus cu capul, mereu îmi spunea că sunt ca fiica lui, dar în timp, am descoperit că era un nebun frumos, cu multă imaginație, care nu numai că mi-a dat un rol în acel serial, dar făcea tot posibilul ca filmările să se desfășoare în funcție de orarul meu, considerând că educația este, de asemenea, foarte importantă. Rolul meu s-a întins pe mai multe episoade și spre surprinderea mea, ofertele au continuat să vină.

Părinții mei, doi oameni cu o carieră poli-

tică destul de ocupată, cu care eu nu prea îmi doream să am legătură, nu au fost de acord cu decizia mea de a apărea în filme, chiar dacă în paralel studiile mele erau luate foarte în serios și deja începusem să fac niște investiții deștepte cu noile mele prietene, care i-ar fi surprins chiar și pe ei.

Așa că producătorul meu, un bătrân la aproape 60 de ani, cu barbă albă ce mereu îmi amintea de Moș Crăciun, și-a luat în serios rolul de tată pentru fata de 20 de ani, care era vânată de tot felul de regizori pentru filme ieftine și prost plătite. Așa că el e cel care m-a prezentat regizorilor și producătorilor serioși, care respectau talentul și recomandările acestui om cu zeci de ani în domeniu.

Nu am fost niciodată o figurantă și chiar dacă am avut o situație financiară bună, mi-a plăcut să am o viață modestă și un stil de viață sănătos. Ceea ce lor le-a plăcut, era faptul că nu eram genul de actriță care le-ar fi creat probleme, care nu rupea cluburile și nu avea anturaje nocive, uram drogurile și niciodată nu beam mai mult de un pahar de vin la astfel de întruniri. Pe lângă toate astea, toți îmi lăudau talentul, frumusețea și inteligența, așa că primul rol serios l-am primit în foarte scurt timp. Filmul a fost un blockbuster, iar numele meu era deja pe buzele

tuturor, chiar dacă rolul meu fusese secundar, de suport pentru tipul care era în prim-plan.

Și așa a început aventura și mărturisesc că a fost nevoie de mult efort. Iar cu și mai mult ajutor din partea celor 4 prietene ale mele de suflet, am reușit să termin și studiile cu note foarte bune.

Până la finalul universității aveam câteva milioane de dolari, pe care le obținusem din diverse investiții. Banii pentru investiții nu i-am luat de la părinții mei, am refuzat orice ajutor din partea lor, când și-au arătat repulsia față de mine ca actriță. Așa că banii câștigați din filme îi investeam cu cap în afaceri bine studiate împreună cu fetele mele.

Următorii ani au fost mai relaxanți, pentru că nu mă oboseam foarte tare cu filmările, preferând să nu mă forțez prea tare și nu filmam mai mult de un film pe an sau chiar mai rar. Și asta pentru că îmi găsisem un hobby pe sufletul meu: să desenez.

Mai exact, într-un tur de promovare al unui film prin Japonia, am descoperit lumea manga, adică lumea benzilor desenate. Și cum mie îmi e frică să desenez și mai ales să citesc, am avut aproape un an în care mai tot timpul liber mi l-am ocupat cu povești de dragoste exprimate prin benzi desenate.

Eram fascinată. Și am început și eu să mă joc, până când o amică de la o editură, venită în vizită pe la mine, mi-a descoperit schițele și m-a încurajat să continuu cu această pasiune. Un an mai târziu, lansam în Asia prima carte de benzi desenate, bineînțeles că sub un nume fals, pentru că și așa începeam încet, încet, să mă satur de atenția pe care presa mi-o dădea, mai mult decât era cazul.

Erau intrigati că am o viață așa cuminte, ținând cont de faima mea care crescuse atât de repede. Am încercat, în primul rând, să ascund prietenia mea cu fetele, pentru că ele urau publicitatea și nu voiau să fie în centrul atenției, cu atât mai puțin afacerile noastre și adevăratele sume de bani pe care le aveam. Totul era legal, dar preferam ca viața noastră să fie tot mai discretă.

Deanne m-a învățat diferite trucuri de-ale ei și astfel, cu un mic calculator în față, învățasem de la ea chiar și cum să sparg site-urile unor ziare de scandal și să le amețesc puțin mai tare articolele, cât să nu se mai vadă ce minciuni scriau despre mine. Deanne a zis că mă pricep destul de bine la asta, dar nu am simțit acea atracție atât de mare ca ea pentru programele de calculator și m-am rezumat doar la desene și actorie.

Dar ziariștii au continuat să caute. Chiar dacă nu găseau nimic, continuau să se agățe de mine și de orice apariție îmi făceam. Nu erau mulți cu această obsesie, dar o publicație, în mod special, a devenit foarte insistentă, după ce proprietarul ziarului mi-a făcut niște avansuri și eu l-am refuzat foarte politicos.

Măcar dacă îi dădeam una în gură, înțelegeam reacția lui, însă refuzul meu a dus la o mare frustrare din partea lui și s-a decis să îmi trimită câțiva prieteni de la redacție să stea după coada mea mereu. Nu îi puteam opri și respectau o anumită distanță, cât să nu pot acționa legal cu nimic împotriva lor. Era o teroare mai mult psihică, pentru că erau mereu acolo, în spatele meu, în mașina din spate, la cealaltă masă din restaurant. De multe ori nici nu făceau poze, doar mă urmăreau cu privirea și luau notițe.

Era exasperant.

Colin, soțul Deannei și fost asasin plătit de meserie, s-a oferit să mă ajute, șoptindu-mi că o face, dar să nu afle Deanne, că altfel îl omoară ea pe el. Normal că era o glumă din partea lui și bineînțeles că Deanne l-a auzit când mi-a propus acest lucru și i se ridicase părul în cap, ca la vrăjitoare. Dar, redevenind serios, după ce el a râs maxim de reacția ei, s-a uitat la noul lui partener de afaceri, Nicholas, cu care are acum o firmă de

protecție și s-au oferit să îmi dea câțiva băieți pe post de gărzi de corp. Am refuzat, pentru că ziariștii ăștia nu reprezentau niciun pericol. Erau cu adevărat pașnici, doar că mă terorizau psihic.

Nicholas, iubitul prietenei mele Sofia, mi-a bătut cu ocazia asta un apropo, că au ei un băiat nou la firmă, care este foarte drăguț și dacă aş vrea, mi-l trimite chiar pe acela, că poate descopăr și eu în el iubitul perfect, așa cum s-a întâmplat între el și Sofia, de care s-a îndrăgostit când el era garda ei de corp.

Am refuzat și acea variantă. Eram epuizată de acest subiect și simțeam nevoia să iau o pauză. Să fug de toți și de toate. Nu și de prietenii mei, dar cu toate că ei erau acum singurele motive pentru care mai suportam teroarea psihică venită de la ziariști în orașul ăsta, era pentru că nu voiam să plec de lângă ei.

Dar, pe de altă parte, când eram cu ei începeam să simt că îmi doresc tot mai mult să am și eu ce au ei. Cele patru prietene ale mele erau acum alături de bărbatul vieții lor. Acel „3 plus” pe care Cate ni-l pusese ca standard pe la începutul anului. Soarta a făcut ca fiecare, una după alta, să îl găsească pe acel bărbat 3 plus, care să le ofere 3 orgasme într-o noapte plus o îmbrățișare caldă și sinceră la final.

Acești bărbați au ridicat cu mult ștacheta

și au dovedit că există și mai mult de 3 orgasme într-o noapte și nu doar o îmbrățișare, dar să te țină în brațe toată noaptea.

Erau dovada vie a bărbatului perfect, fiecare prin felul lui de a fi. Bărbați puternici, amuzanți, frumoși, dar în primul rând erau iubitori, extrem de atenți și respectuoși cu prietenele mele.

Doar eu eram singură. Nu mă simțeam niciodată exclusă sau marginalizată când ne strângeam toți, dar nu puteam să nu îmi doresc să am și eu pe cineva la fel de iubitor, pe cineva căruia să îi spun toate secretele mele și cu care să fiu la fel de naturală pe cât sunt alături de prietenii mei. Cineva pe care să îl aduc aici în fața lor și ei să îl îndrăgească la fel de mult pe cât îi îndrăgeam eu pe cei patru bărbați care își câștigaseră locul în viața prietenelor mele și implicit, în a mea.

Dar acum, eram conștientă că era cel mai nepotrivit moment al vieții mele de a lăsa un bărbat în inima mea. Pentru că eram la fel de conștientă că, în clipa următoare, ar fugi dacă ar vedea nebunia din viața mea, creată de obsesia unor ziariști fără alte subiecte de scris.

Nu am trăit o viață de sfântă și, ca oricine, aveam și eu micile mele nebunii trăite la cele 3-4 beții avute între prieteni, dar mereu m-am asigurat că nu vor exista dovezi după aceea.

Cea mai mare prostie a fost un sex în trei cu doi actori, buni amici de-ai mei care erau, de fapt, homosexuali, dar țineau ascuns de oricine acest aspect al vieții lor, cu atât mai mult faptul că erau un cuplu. Eu eram printre puținele persoane care știau adevărata lor viață și au vrut să aibă prima și probabil singura lor experiență cu o femeie... cu mine.

La beție mi s-a părut o onoare și o nebunie, dar știind că pot să am încredere în ei, am mers mai departe cu noaptea aceea nebună care, trebuie să recunosc, a fost și amuzantă. Practic a trebuit să îi învăț cam tot și să înțeleagă care sunt punctele erogene ale unei femei și să nu mă confunde cu un bărbat. Am și eu limitele mele, iar „ușa din spate” este închisă. A fost o noapte educativă, dar cum am mai spus, mai mult amuzantă.

Și pe cât de plăcută a fost acea amintire, pe atât de rău m-au lovit consecințele. Un articol despre o presupusă orgie între mine și cei doi și se presupunea că mai sunt și alte persoane, era publicat de nenorociții ăia de ziariști. Sursa informațiilor se pare că era chiar unul dintre cei doi prieteni ai mei.

Acum niciunul dintre ei nu mai răspunde și parcă intraseră în pământ. Împreună cu Deanne, am reușit rapid să îi localizăm după

două zile de căutări. În acest timp, zeci de ziariști stăteau constant în fața blocului meu, făcându-mă practic prizonieră în propria locuință.

Dar degeaba i-am găsit, pentru că erau plecați din țară, undeva prin Thailanda și după zeci de mesaje disperate, în care le-am cerut să îmi explice ce dracu' s-a întâmplat, mi-au dat un singur sms în care își cereau scuze că m-au aruncat în gura lupului și că într-o lună, când se vor întoarce, vor face tot posibilul să repare situația.

Eram lăsată baltă cu o mulțime de ziariști pe cap, dornici să afle dacă povestea este adevărată sau nu. Împreună cu agenții mei de presă și cu impresarul meu, am organizat o scurtă conferință de presă în care am negat toate prostiile scrise de ziariști, chiar dacă, se pare, ei aveau și o înregistrare cu mărturisirea unuia dintre cei doi prieteni ai mei. Foști prieteni. Dracu' să îi ia, că până nu se întorc să îmi explice ce dracu' a fost în capul lor, nu știu cum să îi mai consider.

Ideea e că am încercat să ies să îmi iau o cafea și nu am reușit să ajung cu ea întreagă până acasă. Nu mai era cazul să apelez la o gardă de corp, ci la o armată întreagă.

Capitolul 2

Tara

Asistenta mea, Kim, se agită prin apartamentul meu aflat la ultimul etaj al acestei clădiri, cu telefonul la ureche și țipă de zor la un ziarist care tot insistă pe subiect.

În jurul meu este o constantă agitație și asta mă împiedică să mă relaxez, să mă liniștesc, să mă bucur de succesul pe care aliatul meu „Bambi” îl avea în estul Asiei cu ultima mea carte.

Nu mă pot concentra pe următoarea carte, chiar dacă mi-aș dori. Sunt fără vlagă, tristă și palidă pe canapea, în majoritatea timpului.

— Arăți ca dracu', îmi spune Kim, lăsând telefonul de la ureche, aproape aruncându-l pe masă. Nu mai suport telefoanele astea, dar nici nu cred că pot să îmi imaginez cât de obosită ești tu cu toată nebunia asta.

— Nu am avut niciodată un scandal în jurul meu și cred că de asta sunt așa speriată și epuizată.

— O să treacă, scumpo, îmi spune ea, cu accentul ei de fată din Texas pe care îl mai folosește doar în prezența mea. Toate scandalurile trec.

— Kim, o iau razna dacă mai stau în casă, dar o iau razna dacă mai văd un paparazi, îi zic, începând încet să ridic tonul vocii din cauza disperării mele. O să explodez din cauza lor și o să încep să îi calc în picioare, fără să îmi pese că o dau într-un scandal și mai mare!

Vine imediat lângă mine și îngrijorarea ei este evidentă în ochii și în vocea ei.

— Mare Dumnezeule, dar chiar că ești cu nervii la pământ...

Mă ia în brațe și o las. Simt că am nevoie de suportul celor din jur, iar prietenelor mele le-am interzis să se apropie, pentru că nu vreau să le implic în toată nebunia asta.

Normal că nu au stat de-o parte și, cu o seară înainte, au venit la mine camuflate în tot felul de ținute și cu peruci total atipice lor, de nici eu nu le-aș fi recunoscut dacă nu mă anunțau că vor veni toate patru cu o mașină închiriată. Parcă erau rupte din cărțile cu vrăjitoare, ceea ce m-a ajutat, făcându-mă să râd copios de ele.

Telefonul meu, care e tot la Kim în mână, începe să vibreze și după ce rămâne blocată o secundă, se uită rapid la mine.

— Sunt părinții tăi.

Îmi dau ochii peste cap. Sunt ultimele persoane cu care vreau să discut. Dar cu toate astea, iau telefonul din mâna ei și răspund.